

Ως λύση στα οξυμένα οικονομικά προβλήματα του Ιδρύματος, λόγω της κρατικής υποχρηματοδότησης, αντιμετωπίζουν τα δίδακτρα στα προπτυχιακά προγράμματα σπουδών οι πρυτανικές αρχές του ΑΠΘ.

Αυτό προκύπτει από τα όσα δήλωσε ο αναπληρωτής πρύτανη Έρευνας και Συντονισμού του Πανεπιστημίου, αν. καθηγητής Θεόδωρος Λαόπουλος, στον ραδιοσταθμό ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ 104,9 της Θεσσαλονίκης.

Απαντώντας σε ερώτηση κατά πόσο τα δίδακτρα θα μπορούσαν να αποτελέσουν λύση στο οικονομικό πρόβλημα του πανεπιστημίου, ο αναπληρωτής πρύτανης είπε ότι αυτή η διοίκηση του πανεπιστημίου θεωρεί ότι αυτό «είναι μία λύση».

Ωστόσο, διευκρίνισε -μάλλον με... λύπη- «το σχεδιασμό μιας τέτοιου είδους στρατηγικής απόφασης για προπτυχιακό επίπεδο, -το αν θα μπουν δίδακτρα η τέλος εγγραφής- είναι μια γενικότερη πολιτική απόφαση, που δεν την παίρνει το πανεπιστήμιο».

«Μακάρι να τον δώσουν στα πανεπιστήμια να το συζητήσουμε και θα καταλήξουμε σε μια ισορροπημένη απόφαση, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να καθορίσουμε ούτε τον αριθμό των φοιτητών», πρόσθεσε, σπεύδοντας να ξεκαθαρίσει ότι ο ίδιος τάσσεται υπέρ της μείωσης του αριθμού των εισακτέων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

«Αν δεν μπορούμε να βρούμε περισσότερα λεφτά, πρέπει να έχουμε λιγότερους φοιτητές», ανέφερε χαρακτηριστικά.

Για να ενισχύσει δε την άποψη υπέρ της επιβολής διδάκτρων, ανέφερε πως περισσότεροι φοιτητές παρακολουθούν τα μεταπτυχιακά με δίδακτρα παρά εκείνα που δεν έχουν.

Όσον αφορά το ύψος της υποχρηματοδότησης, σύμφωνα με ανακοίνωση του ΑΠΘ, «οι ανελαστικές δαπάνες λειτουργίας (ηλεκτρ. ρεύμα, θέρμανση, ύδρευση, καθαριότητα, φύλαξη, ενοίκια κ.λπ.) και οι συμβασιοποιημένες υποχρεώσεις ανέρχονται για το 2016 στα 18.500.000 ευρώ. Από το 2009 μέχρι και το 2016 ο τακτικός προϋπολογισμός του ΑΠΘ θα έχει μειωθεί συνολικά για το Ίδρυμα κατά 73,5% (από τα 44.700.000 ευρώ)».

Με τα ταξικά γυαλιά που επιβάλλει η θέση τους, οι αντιδραστικές πρυτανικές αρχές του ΑΠΘ κάνουν «τάλιρα» την στρατηγική κατεύθυνση κυβερνήσεων και ΕΕ, για τρίτοβάθμια εκπαίδευση «για λίγους και εκλεκτούς», ακριβή, βαθιά ταξική, απρόσιτη για τα παιδιά των εργατικών – λαϊκών οικογενειών και αυταρχική, στο πρότυπο των ιδιωτικών επιχειρήσεων, όαση παραγωγής φτηνού εργατικού δυναμικού και έρευνας για το κεφάλαιο.

Γ.Μ.